

André András

Vásáros, barna cipő

Hol árusok sora pislogott (s viszont), olykor hitetlenül, a tébláb *vevőkre*; lejtett az utca, csordogáltam hát egyre lejjebb, mígnem elakadtam a vízszint-laposon – cipőt szerettem volna venni, s itt volt cipő elég. Kellett megállnom... Egy *nyughatatlan*, ifjú hölgy (e *duettet* rögtön beláttam) volt az árus, bizsergő (s bizsergető) lélekkel bélelt, olyféle lény, ki, igaz lehet, ha én mondom is, nem szokja moccsanatlan várni sorsa jobbra fordulását: „hogya hívnak téged?” – pattant ki száján, s mit tehettem, mondtam, mintha meg sem lepne hangja súlya, melyben volt valami természetes számonkérés... „Én Zsuzsi vagyok, mit akarsz??” S megintett engem; „vegyél még egy párat ebből”, szólt, elhúzza nótámat egy gusztusos, barna *talpalávalóval*, és halvány enyhület csillant tekintetében, mikor már átvette a pénzt. Én bezzeg mosolyogtam ingyen is, sőt!, hisz minuszban voltam... Az volt a benyomásom, menni *kell*, a hátam közepére dupla vásár!

Még majdnem áldtam; nem csipett utánam.

(S el kellett telni szűk évtizednek, hogy belássam jóindulatát: egy forgalmas sétán levált a jobbos talpa, majd-egészen – nyári hőben, síelve szinte, siklottam a járdán, e magból szökkenhetett szárba fanyar bizodalمام; most minden sofőr (és gyalog)-tekintet cipőmre forr, csak nehogy baleset legyen.

Ám a bajban megértőek az emberek; ugye, ugye [gondolták, jól tudom, *titokban*], ha Zsuzsi tanácsára most ott lapul szatyromban a tartalék cipő.)

ANDRÉ ANDRÁS (1955) Martonvásáron él. Kötetei: *Mélyhűtött dallam* (2000), *Köztes anyag* (2017).

Kosárfonás

Siménfalva (2021) – Ádám Gyula fotója
Székelyföld folyóirat levél melléklete

Sajátos hárfahangszerének bármely ágához ér,
a kellő dallam egy áttétes kottája az. Mind mesebeli hangon csobban –
a húrok közül ki-kibuggyanó trillák csengő csobogással folynak, föl, a
sérthetetlen összhangok égi tengerébe...

Ha még nem is; csak egy pillanat választja el, *látom*:
kedvtelve csücsörít a mester, vagy már épp fütyörész is,
oly rokokós *kísérőt*, rigó hanyatt zuhan.

És *látá* a kosárfonó, jó itt ülni, most, a megtorpant idő örökkévalóság-ölében.

Valami szívós, lerázhatatlan égitest tapad vállaira és hátára,
de fölmérhetetlen-roppant súlya könnyű teher,
és még melenget is... Már meg sem próbálja kiporolni ruhájából, bőréből,
s testének barlangrendszeréből – ki tudja hányadik piruló alkony
visszfénye aranylik szívében, ha délelőtt van, ha délután is.

Bár az udvar nem valami jólöltözött, mégis ragyog a napfényen *kívül* is,
téreje meghitt, mint egy foltos házfalé – gerendák, botok, kimarjult
locsolócső a kopasz földön, olthatatlan-izzó rőzsekupac a foghíjas tetejü,
nyitott *esőálló* alatt. Majd' a falcsúcsig rakott, kuglizott fahasábok,
nyílt színű térelválasztó kerítésfonat a madaraknak... Lám, itt van
Toldi Miklós megtördelt malomköve is, és a jóég tudja sorolni, még
milyen szentséges haszonságok, Diogenész hordója is, biztosan, gazdástól,
s a róla szóló legendák, egy *ugyancsak*-penészes füzetben. (Azért az igaz
lehetne, *mikor* szerényen kérte Nagy Sándort, hordd el magad a *Napom* elől.)
Hanem az a pindurli, piros kormányos, kék műanyag sportkocsi igazi
kakukktójás (egy landoló UFO odaillőbb lehetne). Kicsi soförje
nem ül a volánnál – nem csoda, még bekapná valamelyik vagdosó,
hatalmas testű tyúk.

A kerek talp már megformáltatott,
belőle nyilaznak a vessző-sugarak a Napocskára,
mely az Ihletett Ember alkotásától sugárzik...
S szinte hihetetlen; egyszer csak ettől a figyelmes lelkesültségtől
tárgul ki az égbolt végtelenné.

Kovácsműhely

Szárazajta (2020) – Ádám Gyula fotója
Székelyföld folyóirat 2021. szeptemberi számának
levlap-melléklete

Ha van csendélet...

Mint egy irtózatosan elméretezett, kurlis harapófogó; nézi az ember az ágyú-nehéz, ormótlan satut, és már csak a nézéstől is süllyedni kezd. Mindez hamukék ellenfényben, miként a (talán) fémsodronnyal megerősített üllőtartó rönk, a kalapácsokkal feltálatl üllő, *övon* alul a kovácmester szegecselt bádogbőr-köténye, s a deszkára aggatott vasfejű, szárított heringek, angolnák garmadája – kalapácsok, kalapácsok, uramisten, több tucatnyi kalapács, Jézus...

A munkáskabátból előbuggyanó rózsáslila, varangyos kézfej.
A másik kéz ökölben; fanyelű vasat tolt, s ott tartja a nyitott kandalló őslakójának szívében. S csak élteti így is.

És megint más fényben a facölöp, fakorlát s az évtizedek (honnan tudom?) szennyétől megszentelt *alabástrom* falak. Meglehet az is, márványból valók. (A vetülő árnyékok a nehézkedési dolgok szálkás, ám könnyítő lelkei lehetnek.)

Ha van *visszás* csendélet...

A felvétel *tengelyében* sziszeg a fehér tűzmag – az arany-vörös kültéri lángok, s a szőke szikrák zuhatagából ötvözött máglya. Szirénázni kezdenek a tetszhalott köszörűkövek, vágókorongok – a hangra félre-fölnéz a tömpe barlang szikár gazdája, mint aki tudja; a csodák csodáját nem illik *szembemondani*.

Hiszen mi úgyis szemből látjuk: jó helyén van Ő itt.

Egy cím nélküli fénykép alá

Lakatos Fanninak

Címereik csillagállatkák;
a tenger mélyén egy elsötétedő kukoricás él.
Fölötte albínó moszatok végtelen sora vonul,
vagy talán az uszonyos élőlények elkíváncozó lelkei,
izzó angyalsubában. (Miért látom én mégis
egy esküvőre-öltözött menyasszonyokat szállító,
sosem-létezett, elsüllyedt hajó foszló bordázatának
emlék-rekviemjét?)

Ám a látvány csak a *teljes* kép fele, ráadásul tükörkép;
e lények valójában a troposzféra földszintjébe gyökereztek.
Alattuk egy egész kontinens bárányfelhői.

Nagybeteg rigó

Talán utolsó erejével szállt ide, *elém*, a kert fűvére,
hogy lássam; a világ végéről érkezett, s elfáradt.
Mint aki mindig erre a pillanatra várt,
ha diónyi, kis madárfejében nem is csapongott
efféle tarkaság soha.
Oly lelketlen már, oly tévedhetetlen,
nincs ideje rám, merev nyakkal rögtön egy irányba bukdos,
erőtlen csapkodva: húzza magához az örökkévalóság
bejárata, egy rejtett, szűk, de békés zug a pincegádon,
melyről nem tudhatok én sem,
és nem tudhat kóbor macskaszáj sem.